

นสพ.จำหน่ายมากที่สุดของประเทศ
ไทยรัฐ

โฟกัสไอเดีย 7 พรรครับการอุดมศึกษา

นศ.กระเป๋้าจึก?

กำหนดไว้ในรื้อสถาบันอุดมศึกษารัฐ เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่ถูกหยิบยกขึ้นมาถกเถียงกันอย่างมากในเวลานี้ว่า นิสิตนักศึกษาที่ฝากตัวเข้าไปในรื้อสถาบันอุดมศึกษารัฐ จะต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมหาวิทยาลัยรัฐต้องปรับเปลี่ยนสภาพเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับรัฐ เพราะในภาวะเศรษฐกิจที่ตกสะเก็ดเช่นทุกวันนี้ การต้องควักกระเป๋าจ่ายเงินเพิ่มคือสิ่งที่ทุกคนหวาดผวาคู่ขะเดียวกันก็มียคนอีกกลุ่มหนึ่งที่มองว่าเงินซึ่งรัฐต้องจ่ายอุดหนุนให้แก่มหาวิทยาลัยต่างๆนั้น ล้วนแล้วแต่มาจากภาษีของชาวบ้าน แต่ยังมีคนยากจนและไร้โอกาสอีกมากมายที่ไม่มีโอกาสได้รับอานิสงส์จากเงินอุดหนุนจำนวนดังกล่าว และนี่คือที่มาของคำถามที่ชาวบ้านฝากไปถึงผู้ซึ่งรับอาสาเข้ามาบริหารประเทศ ทีมการศึกษาจึงขอทำหน้าที่โฟกัสแนวคิดจาก 7 พรรคการเมือง ที่ถูกจับตาว่าจะเป็นหนึ่งในพรรคร่วมรัฐบาลที่กำลังจะก้าวไปเป็นผู้กำหนดนโยบายการดำเนินการของสถาบันอุดมศึกษาในอนาคต

สุวัชร รังสิตพล พรรคความหวังใหม่

“การจัดเงินงบประมาณรายหัวระหว่างสถาบันราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กับมหาวิทยาลัย ควรมีความเท่าเทียมกัน”

พรรคความหวังใหม่เป็นห่วงและให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาของเด็กอายุ 1-18 ปีมากกว่า ดังนั้นพรรคจึงเน้นให้ความสำคัญในการจัดการอุดมศึกษา เพราะเท่าที่เห็นในขณะนี้การบริหารจัดการดีอยู่แล้ว แต่ในการจัดเงินงบประมาณรายหัว ระหว่างสถาบันราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กับมหาวิทยาลัยในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ควรมีความเท่าเทียมกัน เพราะเด็กราชภัฏและราชวมงคลก็คนเหมือนกัน จบจาก ม.6 แล้วมาเข้าเรียนอุดมศึกษาเหมือนกัน หากรัฐไม่สามารถจัดงบให้เท่าเทียมกันได้ ก็ควรจะปรับลดงบามมหาวิทยาลัยลงมา

สมศักดิ์ ปริศนานันทกุล พรรคชาติไทย

“ค่าใช้จ่ายที่นักศึกษาแบกรับ ควรจะเป็น 50 : 50 เพื่อเป็นการกระจายโอกาสในการเข้าสู่ระบบอุดมศึกษา”

ค่าใช้จ่ายในระดับอุดมศึกษานั้น ถือเป็นภาระและหน้าที่ของผู้เรียนที่จะต้องแบกรับส่วนหนึ่ง ซึ่งในปี 2545 สถาบันการศึกษาที่จัดสอนในระดับอุดมศึกษา จะเป็นนิติบุคคลและออกนอกระบบราชการ อำนาจหน้าที่ในการบริหารงานจะอยู่ที่สถาบันอุดมศึกษา ค่าใช้จ่ายที่นักศึกษาแบกรับ ควรจะเป็น 50 : 50 เพื่อเป็นการกระจายโอกาสในการเข้าสู่ระบบ

อุดมศึกษา เพราะหากนักศึกษาต้องแบกรับภาระมาก คนที่มีฐานะดีเท่านั้นถึงจะมีโอกาส อย่างไรก็ตาม รัฐจะต้องกำกับดูแลไม่ให้มีการเก็บค่าใช้จ่ายที่เน้นในเรื่องของธุรกิจมากกว่าการจัดการศึกษา พร้อมทั้งจะต้องให้โอกาสกับคนที่ด้อยโอกาสและเด็กที่มีฐานะยากจนด้วยการมีมาตรการเสริม เช่น กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา หรือหาทุนการศึกษาให้แก่เด็กยากจน อย่างไรก็ตาม รัฐจะต้องสนับสนุนงบประมาณส่วนหนึ่งให้แก่สถาบันอุดมศึกษา และอีกส่วนให้ผู้เข้ารับการศึกษาคือผู้จ่ายค่าเล่าเรียนเอง แต่ทั้งนี้ต้องไม่เก็บค่าเล่าเรียนสูงไปจากเดิมจนเกิดผลกระทบและเป็นการปิดกั้นโอกาสการเรียนรู้ของคน ในขณะเดียวกัน จะต้องไม่ปิดทางเด็กในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สำหรับผู้ที่มีความสามารถจะจ่ายค่าเล่าเรียนได้แพงๆ

กฤษฎาภว โฉภา พรรคชาติพัฒนา

“อนาคตผู้เรียนควรจะต้องแบกรับค่าใช้จ่ายร่วมกับรัฐในอัตรา 50 : 50 เพื่อรัฐจะได้นำเงินไปทุ่มให้แก่การศึกษาขั้นพื้นฐานให้เด็กเรียนฟรี”

ตาม พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติกำหนดว่า การศึกษาที่สูงกว่าการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ผู้เรียนต้องเสียค่าใช้จ่ายเอง ซึ่งปัจจุบันผู้ที่เรียนในระดับอุดมศึกษาแบกรับค่าใช้จ่ายเพียง 10% ที่เหลือเป็นรัฐจัดสรรเงินอุดหนุนให้ ดังนั้นต่อไปสถาบันอุดมศึกษาจะต้องออกนอกระบบราชการ มีการหารายได้และบริหารรายได้เอง ผู้เรียนอาจจะต้องแบกรับค่าใช้จ่ายมากขึ้น จึงสมควรที่ในอนาคตผู้เรียนควรจะต้องแบกรับค่าใช้จ่ายร่วมกับรัฐใน

อัตรา 50 : 50 เพื่อรัฐจะได้เงินงบประมาณไปทุ่มให้กับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เด็กไทยได้เรียนฟรีทุกคน อย่างไรก็ตาม การจะเก็บค่าเล่าเรียนในอัตราที่เพิ่มขึ้น จะต้องค่อยเป็นค่อยไป ไม่ให้ผู้ที่ยากจนต้องเสียโอกาสทางการศึกษา นอกจากนี้ รัฐจะต้องดูแลสถาบันอุดมศึกษาในท้องถิ่น คือสถาบันราชภัฏและสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเป็นพิเศษ โดยสนับสนุนงบประมาณให้เท่าเทียมกับมหาวิทยาลัยของรัฐ เพราะเด็กที่เข้าเรียนส่วนใหญ่จะเป็นลูกชาวบ้าน ซึ่งปัจจุบันสถาบันราชภัฏได้งบประมาณน้อยกว่ามหาวิทยาลัย เป็นไปได้ ค่าเล่าเรียนของสถาบันอุดมศึกษาในท้องถิ่น รัฐควรจะให้ 80% และผู้เรียนจ่าย 20%.

ศ.ดร.กาญจนา นาคสกุล พรรคถิ่นไทย

“เด็กไทยจำนวนอีกมากไม่มีโอกาสได้เรียนต่อระดับอุดมศึกษา ยิ่งเพิ่มค่าใช้จ่ายมากยิ่งขึ้น ก็ยิ่งเป็นการปิดกั้นโอกาสเด็กมากเท่านั้น”

การให้นักศึกษารับภาระค่าใช้จ่ายระดับอุดมศึกษามากขึ้น เป็นแนวคิดของมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ ที่ต้องการให้ประเทศไทยไม่ ซึ่งพรรคถิ่นไทยไม่เห็นด้วย แต่เห็นว่าการเรียนอุดมศึกษาควรจะถูกงดด้วยซ้ำ โดยนักศึกษาจ่ายบ้าง และรัฐก็ต้องสนับสนุนด้วย หากเราจะพัฒนาสติปัญญาคนไทยให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น ก็ต้องให้การสนับสนุน เพราะเวลานี้เด็กไทยจำนวนอีกมากไม่มีโอกาสได้เรียนต่อระดับอุดมศึกษา ยิ่งเพิ่มค่าใช้จ่ายมากยิ่งขึ้น ก็ยิ่งเป็นการปิดกั้นโอกาสเด็กมากเท่านั้น และนโยบายที่จะให้มหาวิทยาลัยออกนอกกรอบราชการ เชื่อได้ว่าค่าเล่าเรียนของนักศึกษาจะต้องแพงขึ้น เพราะมหาวิทยาลัยต้องจัดการบริหารเอง โดยไม่รู้ว่าจะมีงบประมาณสนับสนุนหรือไม่ จะทำให้วิชาการที่เป็นเครื่องมือพัฒนาปัญญาสูญหมด มหาวิทยาลัยจะกลายเป็นโรงเรียนช่างที่สอนแต่วิชาทำมาหากิน แล้ววิชาด้านภาษา ศิลปะ ปรัชญา พุทธศาสนาจะสูญสลาย ศาสตร์ทางวิชาการจะมองเป็น

ความคุ้มไม่คุ้ม เป็นเรื่องของธุรกิจ พรรคจึงไม่เห็นด้วยที่บังคับให้ทุนมหาวิทยาลัยรัฐออกนอกกรอบพร้อมกันทั้งหมด แต่ควรจะเป็นความพร้อม ความพอใจของแต่ละแห่งมากกว่า และยังเห็นว่าควรจะต้องให้มีมหาวิทยาลัยไม่จำกัดจำนวนรับอย่างเข้มมหาวิทยาลัยรามคำแหงเพิ่มขึ้นด้วย.

ศ.นพ.เกษม วัฒนชัย พรรคไทยรักไทย

“ต้องวิเคราะห์สถานการณ์และความสามารถในการจ่ายด้วย และค่อยๆปรับขึ้นอย่างมีเหตุผล ไม่ใช่ขึ้นพรวดพราด และต้องใช้เวลานานให้ประชาชนรู้ข้อเท็จจริง”

ต้องยอมรับว่านิสิตนักศึกษาที่เข้าเรียนสถาบันอุดมศึกษาได้ ล้วนแต่เป็นผู้ที่มีฐานะทางการเงิน ขณะที่นิสิตนักศึกษาแบกรับภาระค่าใช้จ่ายในการลงทะเบียนเรียนเพียงไม่กี่เปอร์เซ็นต์ บางมหาวิทยาลัยเก็บเพียง 6% ที่เหลือ 94% มาจากภาษีชาวบ้าน ดังนั้น การเรียนระดับอุดมศึกษา นิสิตนักศึกษาควรรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่เหมาะสม ส่วนคนด้อยโอกาส รัฐก็

จัดตั้งกองทุนกู้ยืมเรียนให้โอกาสอยู่แล้ว โดยสัดส่วนที่นิสิตนักศึกษาควรรับผิดชอบมากขึ้นนั้น ในมหาวิทยาลัยต่างประเทศใช้สัดส่วน 50 : 50 แต่สำหรับไทยนั้นคงต้องวิเคราะห์สถานการณ์และความสามารถในการจ่ายด้วย และค่อยๆปรับขึ้นอย่างมีเหตุผล ไม่ใช่ขึ้นพรวดพราด และต้องใช้เวลานานให้ประชาชนรู้ข้อเท็จจริงว่าสัดส่วนที่เก็บอยู่เดิมนั้น นิสิตนักศึกษาแบกรับภาระเพียงเท่าไร ขณะที่รัฐต้องนำภาษีชาวบ้านมาสนับสนุนอีกจำนวนเท่าไร ซึ่งหากชี้แจงข้อเท็จจริง เชื่อว่าประชาชนรับได้อยู่แล้ว และถึงเวลาแล้วที่สถาบันอุดมศึกษาควรคิดคำนวณค่าใช้จ่ายรายหัวในการผลิตบัณฑิตในแต่ละสาขาวิชา ไม่ใช่อุดหนุนบิดคใจใกล้ชิดกับคนในสำนักงานประมาณที่ได้รับจัดสรรงบประมาณมากเป็นพิเศษ แต่ต้องอยู่ที่มือในการบริหารงบประมาณของผู้บริหาร ซึ่งการคำนวณค่าใช้จ่ายจริงดังกล่าวจะเป็นข้อมูลให้รัฐจัดสรรเงินอุดหนุนให้มหาวิทยาลัยเท่าไร และมหาวิทยาลัยควรจัดเก็บเพิ่มเท่าไร ประชาชนก็จะได้รับข้อเท็จจริงด้วย.

ศ.ดร.วิจิตร ศรีสอ้าน พรรคประชาธิปัตย์

“การให้ผู้เรียนร่วมรับผิดชอบค่าใช้จ่ายต้องมีหลักประกันว่า ต้องไม่เก็บสูงเกินไปจนกระทบกับโอกาสของผู้เรียน และไม่ทำเป็นเชิงธุรกิจ”

รัฐธรรมนูญกำหนดให้การเรียนรู้ในระดับการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน 12 ปี เก็บค่าใช้จ่ายไม่ได้ แต่การศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น พรรคประชาธิปัตย์กำหนดให้ผู้รับโอกาสมีส่วนร่วมรับผิดชอบค่าใช้จ่ายการเรียน ซึ่งปัจจุบันผู้เรียนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐรับภาระไม่ถึง 10-20% เท่านั้น แต่การกำหนดให้ผู้เรียนร่วมรับผิดชอบค่าใช้จ่ายจำนวนเท่าไรนั้น ต้องมีหลักประกันว่า ต้องไม่เก็บสูงเกินไปจนกระทบกับโอกาสของผู้เรียน และไม่ทำให้การเก็บค่าใช้จ่ายกลายเป็นเชิงธุรกิจ เพราะมหาวิทยาลัยของรัฐเป็นบริการที่รัฐต้องให้แก่ประชาชน ไม่ใช่ธุรกิจ การเก็บจากผู้เรียนก็เพื่อให้ได้รับบริการที่ดีขึ้น ถ้าพึ่งการลงทุนโดยภาครัฐฝ่ายเดียว อาจไม่เพียงพอ เพราะต้องทุ่มเทให้แก่การศึกษา 12 ปี เพราะฉะนั้น เป้าหมายในการเก็บเพิ่มก็เพื่อการบริหารที่ดีคุณภาพที่ดี ก็ต้องคิดสัดส่วน แต่ต้องไม่เก็บเกินกำลังจนกลายเป็นโทษต่อผู้เรียน และต้องดูสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน และคำนึงว่าจุดหลักคือรัฐต้องรับผิดชอบ เพราะเป็นบริการที่รัฐให้แก่ประชาชน ผมคิดว่าสัดส่วนที่เหมาะสม ควรให้ผู้เรียนรับผิดชอบไม่เกิน 1 ใน 3 ของค่าใช้จ่ายรายหัวของงบดำเนินการ ส่วนรัฐสนับสนุน 2 ใน 3 และรัฐต้องประกันโอกาสให้แก่คนยากจน โดยมีการมาตรการเสริม เช่น กองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนให้เปล่า และส่งเสริมให้นักศึกษามีงานทำระหว่างเรียน การให้ผู้เรียนรับภาระเพิ่มขึ้น คล้ายกันเป็นการนำเงินคนรวยมาช่วยคนจนนั่นเอง.

ท้าว รบคอบ พรรคเสรีธรรม

“นักศึกษาแบกรับภาระค่าใช้จ่าย 10% น่าจะดีอยู่แล้ว คนที่พอมิ ก็ควรจะช่วยเหลือรัฐ แต่คนที่ยากจน ก็ควรได้รับเงินกู้จากกองทุนกู้ยืมเรียน”

การให้นักศึกษาแบกรับภาระค่าใช้จ่าย 10% น่าจะดีอยู่แล้ว คนที่พอมิ ก็ควรจะช่วยเหลือรัฐ แต่นักศึกษาคณิดที่ยากจน ก็ควรได้รับเงินกู้จากกองทุนกู้ยืมเรียนเพื่อการศึกษา โดยเงินกองทุนที่เขย่นมาให้เด็ก ซึ่งเรียนต่ำกว่าระดับอุดมศึกษา ก็นำมาให้นักศึกษาระดับอุดมศึกษาแทน เพราะต่อไปรัฐต้องจัดการศึกษาโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย 12 ปีอยู่แล้ว ดังนั้น เงินกองทุนที่เด็กระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาเคยได้ ก็สามารถนำมาใช้กับเด็กในระดับอุดมศึกษาได้ ขณะที่เด็กระดับนี้ก็สามารถคืนเงินกู้ได้ไ้ แต่เมื่อเด็กจบแล้ว สถานศึกษาจะต้องหางานให้เด็กกลุ่มนี้ทำด้วย ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายรายหัวนักศึกษามหาวิทยาลัย สถาบันราชภัฏ และสถาบันเทคโนโลยีที่มีความแตกต่างกันมากในขณะนี้ นั้น เมื่ออุดมศึกษาถูกล้อมรวมแล้ว ค่าใช้จ่ายรายหัวจะต้องใกล้เคียงกัน การผลิตนักศึกษาในแต่ละสาขาก็ต้องมีแผนการผลิตที่ชัดเจน โดยสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจะต้องเป็นผู้กำหนดตัวเลขการผลิต นักศึกษาในแต่ละสาขามาตามความต้องการของตลาดในภาพรวม ก่อนที่จะให้แต่ละสถาบันและแต่ละสาขากำหนดแผนการรับร่วมกัน.